

една воденична вада, която се отбива отъ кушбунарската рѣчица. Боазкесенъ е било заселище до югоисточниятъ край на гр. Сливенъ.

Прѣзъ турското време градътъ Сливенъ се е увеличавалъ постоянно отъ къмъ источната страна; отъ най-напрѣдъ е билъ направенъ въ мѣстността на Клуцохоръ и деботъ. Старитѣ гробища Машатлъкъ и Татаръмезаръ, показватъ, че до прѣди около 200 години, градътъ се е распростиралъ на западъ отъ тѣхъ. Старитѣ хора помнятъ още слѣдитѣ отъ единъ параклисъ, който е билъ въ мѣстността на Машатлъкътъ; една бабичка приказвала, че ходила тукъ да пали свѣщици на гробътъ на прѣдядаси. Въ 1878 г., раскопаваха тѣзи гробища и испроводили скелетитѣ (особенно черепи) за антропологическото изложение въ Москва. Въ Сливенъ се намиратъ доста често ерѣбърни рагузки монети; тѣ се познаватъ по туй, че отъ едната имъ страна е изобразена Св. Богородица и тя държи земното кълбо, което е снабдено съ кръсть. Тѣзи находдания на рагузкитѣ монети, показватъ, че въ 16 и 17 столѣтне, Сливенъ еж посѣщавали рагузки търговци. Тѣ еж купували вълна, кожи отъ разни животни и други естественни произведения, като еж продавали различни западноевропейски артикли. Още прѣзъ времето на българската държава еж дохождали въ тѣзи страни, като притежавали различни търговски привилегии отъ царетѣ: Иоанъ Асѣнъ II и Михаилъ Асѣнъ.

Въ крайтъ на миналото столѣтне, около 1792 г., бѣха се появили Кърджалиитѣ (Даалиитѣ), като опустошавали най-вѣрло и най-безчеловѣчно българскитѣ страни. Жителитѣ на Сливенъ за да се запазятъ отъ жестокиятѣ имъ нападения, заградили градътъ съ довари и до р. Коруджа направили единъ шаранцолъ отъ забити дър-